

NOAH E. COTSEN LIBRARY OF
YIDDISH CHILDREN'S LITERATURE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 13490

LEMEL NASHER

Leib Kvitko

•

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

•

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

•

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x101, or by email at cmadsen@bikher.org.

ה' תשי"ח

לעמל נאטעג.

... ..

מב 45

געדרוקט אין 5000 עקו.
דרוקעריי פון די יורשים
יוסף שענפעלד, קיסה.
תרע"ט.

לעמל נאשער.

א

אך, איז ער א נאשער,
 א וואוילער פינגער-לעך,
 ער האט א קונציק נעזל
 אין דאס האט א געשמעק:

באהאלט פאר אים זיין מאמע
 עפּים אויף אן אָרט,
 שמעקט ער באלד און נישטערט
 אין געפינט דאס פאָרט.

הערט זשע, ס'האט געטראָפּן
 א מעשה מיט אן עק
 טאקי מיט דעם לעמלען,
 מיט לעמלען פינגער-לעך.

איך קאָן א יונגל לעמל,—
 א פייער נישט קיין יונג,
 רוחעשע צוויי אויגלאך,
 א גלעקעלע—דער צונג.

דאָס היטל אָהן א דאשעק,
 דאָס מיילבל אָהן א שלאָם,
 עס קוואַקעט ווי א פרעשל,
 עס פלונבלט אָהן א מאָם.

קוועק-זילבער—די פיסלאך,
 זיי שווינדלען הין און הער,
 גיכער, ווי דאָס קעצל,
 ווי ס'צאפעקל, נאָך מער...

פלוימען, עפל, וויינשל,
 וויימפערלאך און גאך,
 איינגעטונקט אין פרעגלאכטס
 אין ער גאך די וואך.

און אייך לעמלס מאמע
 לעיטן גלייך אזוי
 האט זי אפגעפרעגלט
 איינגעמאכטס א סלוי,

ניט פארמאכט, פארבונדן,
 איינגעשנורט מיט שמריק,
 אים פאררוקט אויף הרובע
 ווייט פון לעמלס בליק.

זומער, אך, א זומער!
 פול מיט אויבסן-שלעק,
 קאווענעס אין שטאלן,
 עפל אין די זעק.

זייערט מען, מע פרעגלט, —
 זייערס, איינגעמאכטס,
 קאכט דאס גאנצע שטיקל
 פון שבת-צו-נאכטס,

זיין פייער-פאנען,
 דרויסן לעבט און רעשט —
 אין די טייג האט לעמל,
 אך, האט ער גענאשט!

נו, האָט זיך באהאַלטן,
ווער זשע דאַרף אים דען
וויסט פֿין גאַרנישט לעמל
וואָס און ווער אין ווען.

אויבמאָל איז זיך מאמע
וויט אין מאַרק אויזק,
איז געבליבן לעמל,
שפילט ער זיך, דער שניק.

קערט דאָס טישל אויבער,
טענעלעט אים דער גיך,
פונדט צום פֿיס א האַנטוּך,
היידעט, היידעט זיך.

כאַפט דעם געלן קאַטער,
טוט אים אָן אַ פּריל,
שלעפט דער מאמעס ווידנס,
מאַכט זיך פרום אין שטיל.

קרינט ער גאָר אַ קאַפטל,
מאַכט פון דעם אַ באל,
וואַרפט עס ביו אויף הרובע,
טוט ער גלייך אַ פאל.

כאַפט אַ פאַנק צום הריבע,
בענקל-אויף דער באַנק,
בענקעלע אויף בענקל—
לעמעלע הערלאַנט.

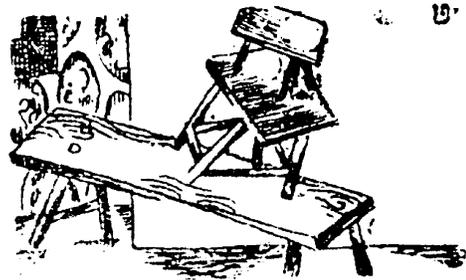
קערט ער זיך צום הרובע,
טוט אַקוקן אוי, אוי,—
ס'שטעהט דאָך אויף דער הרובע
אינגעמאַכטס אַ סלוי!

האָפּ, און ניט געציטערט,
גרינגער פון אַ שטרוי,
זיצט ער הייך אויף הרובע
גלייך שוין מיטן סלוי.

בינדט ער צאָג די שטריקלאך,
ווערט פארשוויצט, פארברענט,
אינעם סלוי ארמן איז
גלייך מיט בודע הענט.

כאַפּט און לאפּט און קוויקט זיך,
גיבט און שלינגט און לעקט,
קלעפט זיך אים דאָס פנים,
ווערט מיט דויטס באדעקט.

ווערט אים היכף נמאס,
קוקט ער שוין אין זאפט,
שפיגלט זיך אין טונקלען,
זעהט זיך דאָרט און גאפט.

קרימט זיך אינ'ם שפיגל,
טוט מיט מויל א קלונג,
שטופט דעם קאפ צום שפיגל,
לעקן מיט'ן צונג.

ג

געהט ארעין צו לעמלען,
קוננער איז נישטאָ,
ערשט אין קיך דערהערט ער
עמיין איז דאָרט דאָ.
קוקט ארעין פאמעליך,
שטיל אין שטיל אזוי,
און דערוועהט דאָרט לעמלען
מיט'ן קאפ אין סלוי . . .

לעמל האָט א חבר,
פאסט ער גאָר פאר אים,
גאָר א פרעהליך שטיפער—
מענדעלי בארים.
קומט ער פון דער שילע,
פאלט אים פלוצים איין,
וואָס זאָל לעמל נאטער
הינט אין שיל ניט זיין?

און ארויס אין דרויסן
 מענדעלי דער שנעק,
 בלייבט שוין אויף דער הרובע
 לעמל פינגער-לעק.

ד

ייסט פון גארנישט לעמל,
 ייסט אָבער די טיר,
 טיט וי שמיל א זונג זיך,
 טיט זיך שמיל א דיר.
 טיט א טאפ זיך לעמל,
 נעמט אים אן א טרעק—
 ייט פאררוקט די פענקלאך
 אויט אין צווייטן עק.

שטיקט אים א געלעכטער,
 האלט ער זיך קיים און
 פאלט אים און א שפיעל,
 געהט ער שמיל ארניין.

ס'בענקעלע פאלד כאפט ער,
 ס'בענקל און די באנק,
 שמעלט אוועק ווי וויטליך,
 שמיל און אהן א קלאנג.

ס'אויסגעשמירטע פנים,
איינגעקלעפט אין זאפט,
דירט זיך, קריסט זיך וויינען,
שרעקט זיך, דרען: גאפט.

כליפ און כליפ און כליפעט,
און צעוויינט זיך גאָר,
מיט די פייכטע הענטלאך
אין די נאסע האָר.

שפארט ער זיך פֿון ווענטלאך,
ווארפט אראפ א בליק,
אך, ווי ווייט!—דערשראָקן
כאפט ער זיך צוריק.

וויינט א שעה, א צווייטע
אין קיין הילף ניט קיין,
נעמט ער סלוי ארוימעט,
דרימלט שטיל זיך אַיין.

האַט א שד געטון דאָס,
א וועודיק, צי א מויז?—
ער פארקריסט זיך פלוצים,
ניט א כליפ ארויס.

דרימלט מיטן קעפל
אָנגעשפארט אן סלוי,
הלומט אויף לעמל,
איז אים ניט אויף...

ה

קומט אריין אין צימער
מענדעלי בארים
אין א חברה יונגזארג
באלד אריין נאך אים.
מ'האלט זיך ביי די מילעך,
שטיל אין שטיל ואל זייך
בוין זיך אין קרימען,
האלטן זיך קיום איין.
נעמט מען זיך פאר הענטלאך,
שטעלט מען גלייך זיך אים,
פלוצים קעגן לעמלען
טאנצט מען שיפט מען אים:

גיש א כאפ זיך לעמל,
ט'הערצל טוט א טיאה,
גיש א פליה פין הרובע
אין דער סלוי אים נאך...

לעמל, לעמל נאשער,
האסטו דיר א פסק,
קום אראפ, מיר האבן
איינגעמאכטס א זאק!...

